

Марко Лопушина

ТАЈНА ДРУШТВА У СРБИЈИ

и тајне верских заједница

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Марко Лопушина
ТАЈНА ДРУШТВА У СРБИЈИ
и тајне верских заједница

Уредник
Зоран Колунџија

ВЕЋЕ ДОБРОТВОРА и пријатеља књије:

Милоранка Радосављевић, Норвешка,
Михајло Вукас, Шведска,
Велисар Ђукић, Немачка,
Милан Лајхнер, Београд,
Зоран Калабић, Аустрија,
Николета Илић, САД,
Мирослав Антић, САД,
Милош Миленковић, САД,
Богољуб Пјешћић, Београд,
Ђорђе Вучинић, Београд,
Бошко Лопушина, Швајцарска,
Сања Дрљача, Аустралија,
Дејан Јеремић, Београд,
Рајко Радојевић, Канада,
Зоран Радоман, Нови Сад,
Драган Ракоњац и пријатељи, Калифорнија,
Алекс Мачески, САД и
фирма „Дрина ривер”, Чикаго.

Х в а л а

ВИТЕЗОВИ СВЕТЛОСТИ И МРАКА

У историји човечанства тајна је подједнако важна као и истина, јер је кроз векове била саучесник многих битних догађаја. Тајна, као оно што се таји, крије, што се не прича, не објављује, увек привлачи пажњу великог броја људи. Једни желе да открију тајну и тако дођу до истине, а други желе само да спознају механизам тајне, не би ли је користили када им затреба.

Сваки човек и свака организација поседује своју тајну. Неко део свог живота и биографије скрива као змија ноге, а неко пак ширећи мистерију око себе представља се као тајновита личност. Сличне манире имају и организације које себе називају тајна дрштва, јер дискретно истичу своју тајновитост као главну особину. У суштини, многа тајна друштва су јавна, регистрована најчешће као удружења грађана, али су њихова унутрашња стурктура, начини рада, обреди и иницијације чланства, заштићени печатима тишине.

У историји Срба, народа који је био паганска нација, склона многим боговима а постала део православне верске заједнице, тајна друштва су се јављала у свим слојевима државе и цркве. Свако време имало је своје тајне организације и загонетне личности, које су водиле двостурки живот као витезови светлости и мрака.

У донекле тајна друштва убрајају се витезови темплари, малтешки витезови, краљевски витезови, ротаријанци, следбеници Реда источног храма, сатанисти, Јеховини сведоци и масони. Они су регистровани у Агенцији за привредне регистре као удружења. У Србији је активно око 200.000 припадника разних секти, 2.000 масона, 1.800 ротаријанаца, 600 темплара и малтешких витезова. Ако у тајна друштва уведемо и мафију, чланове разних црквених фракција, тајне политичке групе, заверенике и терористе, њихов број достиже и пола милиона људи.

Темплари и масони су били тајни владари српства, зилоти су били тајна и забрањивана верска фракција, црнорукаши су били национални завереници, а чланови „Црвеног оркестра” тајни чланови Коминтерне. У новије време у тајна друштва се убрајају и групе које се баве организованим политичким насиљем или међународним криминалом. Смрт људи је, нажалост, код ових витезова мрака део њиховог ритуала.

Зато се тајна друштва у Србији могу разврстати на белосветска, религијска, секташка, национална, терористичка, државна, мафијашка и преварантска. Као страшно радознао писац покушао сам да откријем шта се таји, крије, шта се не прича, не објављује о српским тајним друштвима. Ко су заправо њихови чланови или, како себе воле да називају, витезови светлости и мрака. Ово је само део истине о њима.

Земун, јесен 2015. године.

Аутор

ТЕМПЛАРИ У ВЛАДИ СРБИЈЕ

У култној Кући краља Петра на београдском Сењаку, тихо и у дискрецији, почетком јула 2015. године обављена је инвестира, односно обред примања нових чланова у Ред витезова темплара Србије. После обреда у овом здању бившег српског монарха и темплара јавности је представљен први број листа *Темплар*. На промоцији је учествовало шездесетак темплара, њихових симпатизера и гостију из земље и иностранства. Тиме су српски темплари први пут јавно представили историју свог реда.

– Ми се не кријемо. Нисмо тајно друштво, јер смо регистровани као удружење грађана. Радимо тихо и у дискрецији, јер наш циљ је помоћ и сарадња са људима добре воље, а не показивање у јавности. Ми српски темплари негујемо традицију српског витештва из времена Немањића, али уместо мача користимо плашт, црвени равнокраки крст и речи – рекао је тада Драгутин Загорац, старешина реда.

Идеја о формирању Реда темплара у Србији настала је крајем деведесетих, када је у Србији боравио сер Реј Редгрејв, велики приор Румуније, и групи угледних Срба говорио како темплари могу Србији да отворе врата света. Београђани Милан Лајхнер, Драган Малешевић, Драгутин Загорац и Дејан Милековић су прихватили ову идеју и основали удружење хришћанских витезова. Темплари су у Србији регистровани као Удружење настављача хришћанског витештва и званично постали витезови темплари Србије.

Први командер српских темплара био је београдски бизнисмен Милан Лајхнер. Седнице овог новог и необичног друштва одржаване су 2001. године у његовој кући на Дорћолу. А други је био Драгослав Петровић, бивши приор међу витезовима темпларима Србије. Када се Лајхнер са бизнисом одселио у Беч, титулу првог међу једнакима добио је Дејан Милековић.

– Те 2001. године, када смо испунили све услове и формирали пет командетура у Србији, Црној Гори и Републици Српској стекли смо услове да добијемо статус и ново име Велики приорат Србије. Тако смо постали једини Ред темплара на Балкану, који је био ментор за формирање реда у Бугарској, Грчкој и Хрватској – причао ми је Дејан Милековић, велики приор Србије, заменик командера Међународног реда темплара и београдски бизнисмен, који је преминуо 2013. године.

Ред витезова темплара Србије основан је 2000. године у Београду од стране Великог приората Аустрије. Међу оснивачима су били Драгослав Петровић, Дејан Милековић и Драгутин Загорац. Прва Велика инвеститура и свечана церемонија оснивања Великог приората Србије одржана је у манастиру Рајиновац. Темплари Србије су аутономни саставни члан светске организације са још једанаест Великих приората из Аустрије, Финске, САД, НАТО, Француске, Италије, Енглеске и Велса, Мексика, Канаде, Немачке и Грчке. Данас Велики приорат Србија има близу 200 чланова, укључујући командерије у Црној Гори и на Кипру.

– Наш пун и званичан назив је Врховни војни ред Јерусалимског храма. Ми смо део светске организације која има око 7000 чланова и своју столицу у УН, УНЕСКО, Светском савету цркава и Међународном бироу за мир са правом учешћа у раду Нобеловог комитета за мир – каже велики приор Драгитин Загорац.

У том својству међународне организације Дејан Милековић, познати новинар и тада велики приорат Србије је 2008. године осмислио предлог да кандидат за Нобелову награду за мир буде Његова светост патријарх српски господин Павле. Вођени су чак и разговори са Канцеларијом патријарха да се добије благослов Његове светости.

– Са нашом идејом су се 2008. године сложиле неке владике Српске православне цркве. Коначну одлуку нисмо доносили док не проверимо ко су све били могући противкандидати патријарху Павлу. Када смо видели да је на листи кандидата Махти Ахтисари, човек који нам је отео Космет, ми смо одустали од кандидатуре патријарха Павла за Нобелову награду за мир. Жеља нам је била да патријарха кандидујемо и ове године. Смрт Његове светости спречила је патријарха Павла да буде један од најозбиљнијих кандидата, а можда и добитник Нобелове награде за мир. Од како је

патаријарх Павле преминуо ми размишљамо о томе да неког другог угледног грађанина Србије предложимо за Нобелову награду за мир – рекао ми је Дејан Милековић, који се није превише трудио да нам каже који су нови могући кандидати Реда темплара за Нобелову награду за мир.

Међу српским темпларима данас има лекара, адвоката, инжењера, бизнисмена, новинара, уметника, али и неколико жена. Као хуманиста и велика српска сликарка Оља Ивањицки је желела да постане пуноправни члан српског Реда темплара. Чак је био договорен и обред њеног пријема у Београду, али је, нажалост, смрт спречила Ољу Ивањицки да постане темплар.

– Наши чланови су угледни људи, чланови Владе Србије, посланици Народне скупштине, чланови Владе Војводине, дипломате, припадници БИА и Војске Србије – набраја велики приор Драгутин Загорац, али нам не открива њихова имена.

Драгутин Загорац је рођен у Београду у породици Петра Загорца, власника прве приватне фабрике пластике у Србији. Његов деда је био масон. Загорац је један од оснивача Реда витезова темплара и бизнисмен. Био је члан Нове демократије и челник Уније послодаваца Србије, која је примљена у ЕУ. Живи у породичној кући на Сењаку. Угледни је члан светског темпларског реда, почасни грађанин САД и државе Џорџије.

Постоји више од 1700 група у свету које себе називају „Темплари” или „Витезови Темплари” што је назив који они могу слободно да користе. О.С.М.Т.Х. (Суверени Војни Ред Јерусалимског Храма) међутим, није повезан ни са једном од њих и ознаке и грб српских темплара су заштићени регистрацијом ознака.

Прво појављивање у јавности темплари су имали на састанку 2001. године у београдској кафани *Коларац*. Одмах потом и у београдском хотелу *Хајати*, када је одржано Велико магистрално веће, које представља највише тело ове међународне организације. Тада је организован и први Темпларски форум, који је отворио Михел Ванингер, политички саветник Романа Продија, председника Европске комисије. На београдском темпларском самиту гости су били и велики приор сер Рој Редгрејв, британски генерал у пензији и бивши командант снага њеног величанства у Хонгконгу, као и амерички адмирал у пензији Џемс Кери, велики командер темплара, утицајни републиканац на политику америчког Конгреса.

Светски темплари су том приликом посетили и видели Калемегдан и Оплепац. Вратили су се својим кућама са сасвим другачијим мишљењем о Србима и Србији. Када је наредне 2002. године српски Ред темплара био у службеној посети САД, у Чикагу су заједно донели одлуку да темплари Америке подрже Београд у борби за очување Косова и Метохије.

Српски темплари нису масони, са којима их често пореде. Њихов Ред витезова темплара није црква, ни фундаменталистичка група или мисионарска организација. Српска православна црква има све информације о њиховом раду. Темплари у свом храму држе крсташки црвени крст и икону светог Ђорђа. Мото реда јесте цитат из Библије: „Не нама, о Господе, не нама, већ славу дај Имену Твојему.” А пред том вредношћу сви људи су само Божја деца. Потпуно једнаки.

– Ми не пружамо духовно усмерење, нити осуђујемо оне који следе друге путеве вере. Ми нисмо „крсташи” савременог доба – истиче Загорац.

Историјски гледано темплари су заштитници и хришћанства, због ког су некад давно водили крсташке ратове. У галерији српских значајних личности које су директно са темпларима су рашки жупани Уроша I Вукановића, Растко и Стефан Немања, цар Душан, краљеви Петар и Александар Карађорђевић. Легенда каже да су на Светој Гори, на коју су, после проглашења Латинског царства стигли, темплари открили Растка Немањића, сина Немањиног, смелог и даровитог јуношу којег су током заједничког суживота увели у свој Ред витезова темплара. Млад, необуздан, бистар, радозналошћу испуњен Растко Немањић брзо је учио. Савладао је тајне поретка владавине што су их Темплари носили у напорима својим да га узвесе до космополитских размера на којима би себи осигурао трајност. Ове тајне савладао је Растко Немањић и са њима у складу деловао на просторима земље Србије. Створио је државни поредак пред којим је римски папа остао задивљен те му је 1217. године послао круну и српски престо овенчао милошћу божијом. Династија Немањића заогрнута је чашћу увођењем у Темпларски ред Европе. Припадност реду одржала се за све време постојања државе Немањића до 1354. после чега се Темпларском реду Србије губи сваки траг.

Темплари не траже подршку државе, нити државне аристократије, јер су они, како сами признају, обичан лаички ред. Једину подршку коју имају српски темплари, јесте сарадња са краљевском породицом Карађорђевић, јер је краљ Петар II Карађорђевић био велики приор.

– Наш ројал протектор (краљевски заштитник) је кнегиња Јелисавета Карађорђевић, која је и члан Реда темплара у Србији. Тиме исказујемо поштовање према традицији, коју као темплари настављамо – открива ми својевремено Дејан Милековић.

Постоји веровање да су темплари на тлу Србије, у Сремској Митровици још у четвртм веку подигли Малу цркву. Познати митровачки академски сликар и садашњи директор овдашње галерије мр Драган Мартиновић Мартин присећа се и чудних прича покојног Драгана Малешевића Тапија о Малој Цркви.

– Драган Малешевић је пре више година у Цркви св. Стефана, имао изложбу оригинала. Тада је старешина био свештеник Мирко Жеравић. На моје чуђење, Тапи му је говорио да је то храм који су изградили темплари. Три године касније, приликом копања за стазе око цркве, пронађен је темпларски крст, који данас тамо стоји. Тапи је волео да долази у Митровицу и увек је говорио да је она црна тачка годинама, јер су се десиле велике трагедије. Али је исто тако увек причао да после црног долази бело и, по њему, у овом граду ће се десити нешто велико, што ће оставити трага у српском народу. Овде је некада погубљен св. Иринеј, а за ово подручје се везују и св. Димитрије, св. Анастасија, 40 мученика клесара. Малешевић је говорио да ће од њих једног дана у овом граду бити 40 реинкарнираних клесара – причао је Драган Мартиновић.

Данас је суштина деловања српских темплара заштита хришћанства и милосрђе. Тим поводом наши темплари су објавили Декларацију о заштити хришћанске културе на Косову и Метохији и Изјаву о потреби ефикасније заштите хришћанских страдалника у кризним жариштима света и превенцији верски мотивисаног насиља. Ова документа су одраз политичке свакодневице света, али и Балкана, у којој су хришћани све више изложени нападима и притисцима да се повуку са планетарне сцене. Декларацију о заштити хришћанске културе на Косову и Метохији ће разматрати Велико магистрално веће светских темплара и потом је упутити на усвајање у Уједињене Нације.

– Конкретан пример радикалног угрожавања хришћанске баштинне данас у Европи јесте територија јужне српске покрајине Косова и Метохије. На том простору се нажалост и даље дешавају процеси девастације укупне верско-културне баштине, културно-историјских споменика а нарочито хришћанских светиња (манастира, цркава, гробаља, споменика и др.). Присутан је такође и све радикалнији покушај отимања и промене етничког и верско-конфесионалног идентитета те баштине и наслеђа. Ови процеси су изузетно опасни јер се ради о простору који је заветна земља српског православнохришћанског народа, архетипски кодиран у историјској и националној свести Срба, који је вековима био ризница хришћанске духовности и уметности, али и прва предстража и одбрана Европе од надирућег Ислама. Због свега наведеног, неопходно је реактуелизовати иницијативу Великог Приората Витезова Темплара Србије из 2011. године да се пред званичницима и угледницима УНЕСКО покрене поступак трајне заштите хришћанских светиња као укупне светске културне баштине која се мора ставити под његов протекторат и сачувати за наредна поколења – објашњава велики приор Драгутин Загорац и додаје:

– Ми витезови темплари Србије осећамо посебну обавезу да у склопу укупне витешке мисије и послања која подразумева ревитализацију и оплемењивање базичних хришћанских вредности и симбола у нашем друштву, посебно истакнемо важност протективне функције нашег реда у потреби заштите хришћана и подизања свести о јачању хришћанске солидарности данас у свету јер је нажалост хришћанство као сложени и незамењиви део наших културно-моралних кодова постојања, све више изложено корозивним силама релативизације и девастације.

Ред српских витезова темплара редовно сарађује са другим витешким редовима, високим државницима света као и са другим међувладиним и невладиним организацијама да би пружио неопходну хуманитарну помоћ. Активно је учешће реда у превенцији политичких, етничких и верских сукоба. Поштовање и кредибилност темплара доказује се и чињеницом да смо у стању да решавамо бројне проблеме у стварима које су често заблокиране у бирократским структурама на националном нивоу појединих држава, или међународних организација.

– У наше интернационалне циљеве и активности спадају промоција и јачање међукултурних и међуверских контаката и стварање светске мреже која би помогла градњи мостова сарадње међу државама и културама као и братства међу људима. Треба истаћи на овом месту бројна добра дела која анонимно чине наши витезови и даме као индивидуе. Као хришћани, такође тежимо да повећамо свест о хришћанском страдалништву данас у свету. Стога активно радимо на превенцији будућих сукоба и јачању толеранције и мирољубиве коегзистенције свих народа света – истиче Загорац.

Српски темплари помажу свим људима у невољи, без обзира које нације и вере били. При том сарађују са Владом Србије, са Црвеним крстом Србије, са центрима за социјални рад и са Српском православном црквом.

– Ми већ годинама реализујемо програм повремених родитеља занемарене деце из Центра за социјални рад Београда. Узимамо малишане код себе у кућу и проводимо викенде са њима, да би осетили чари и љубав породице и да би одрасли као нормални људи. Тај програм траје већ осам година и многи од тих малишана данас су одрасли људи – каже Загорац.

Организација Ред витезова темплара Србије прва је чланица светског Врховног војног реда Јерусалимског храма из једне православне земље. Њено руководство чине велики приор Драгутин Загорац, угледни бизнисмен, његови заменици Милан Лајхнер и Зоран Радоман, велики маршал Петар Борачев и велики секретар Ненад Михајловић.

Српски темплари се окупљају у свом храму у Београду, у улици Здравка Челара број 12, у манастиру Велика Ремета, у дворцу Фантаст и Соко Граду. У свом храму су крајем јуна 2014. године витезови темплари Србије организовали свечани пријем у част посете великог командира, пуковника Марсела де Пицијоте из Француске, као и Румена Ралчева, великог приора темплара из Бугарске.

Ред витезова темплара у Србији има Велики приорат Србије као врхунску организацију. Велики приорат Србије има 198 чланова Реда темплара, међу којима су, поред Срба, Словаци, Мађари, Грци и Бугари. Командерије Великог приората Србије данас су „Деспот Стефан” и „Царица Милица” у Београду, „Света Анастасија” у Сремској Митровици, „Деспот Ђурађ” у Смедереву, „Цар Констан-

тин” у Нишу и „Свети Ђорђе” у Новом Саду. Њихови темплари су Горан Михајловић, саветник војвођанског премијера за медије и Миле Имеровски, новосадски издавач.

Постоји и Приорат Војводине под називом „Свети Максим Бранковић”, а планира се формирање приората за централну Србију у Београду и за јужну Србију у Нишу. Ред се издржава од чланарине и донација својих чланова и симпатизера. Својима парама финансирају обреде, активности, издавање часописа *Витешка култура*, чији је уредник професор Љубиша Деспотовић из Института за политичке студије у Београду.

– У свету су темплари познати као екуменистичка организација, која признаје људе свих нација, вера и полова. Генерално српски витезови темплари су добри људи, специфична сорта, са угледом и утицајем у свету. Ми смо поставили основе Реду витезова темплара у Бугарској и у Грчкој. Угостили смо својевремено Велико магистрално веће светских темплара и очекујемо да ћемо им опет бити домаћини. И спремамо се да сакупимо донацију за изградњу цркве на реци Јордану, на месту Христовог крштења – најавио нам је нову активност темплара њихов старешина Драгутин Загорац.

Промоцијом листа *Темплар* у Кући краља Петра у Београду је симболично обележен крај темпларске 2015. године. Почетак нове темпларске 2016. године објављен је првог септембра.

СРПСКИ ТЕМПЛАРИ

У првој недељи септембра 2015. године у Стокхолму је одржан Годишњи сабор Великог мајстора и великих приора Врховног војног реда витезова храма Јерусалимског, на коме су учествовали сви велики приори из 58 држава света. Три дана, колико је трајао овај темпларски сабор у протестанској цркви у престоници Шведске, расправљало се о извештајима о раду претходне године, о политици и плану рада за наредни период и инструкцијама Великог мајстора и принца регента Дон Фернанда Пинта Переира де Сосе Фонтеса. На сабору су из Србије учествовали Велики приор Србије Дејан Јеремић и Сенешал Александар Цинцар Попоски из српског Војног реда витезова храма Јерусалимског (О.С.М.Т.Х.). Том приликом Дејан Јеремић је добио титулу Великог приора Генарала, Магистралног

приора Србије. Темпларски ред О.С.М.Т.Х. основан је у Србији као први и оригинални 26. априла 2012. године на Великом сабору светских темплара у хотелу „Москва” у Београду под патронатом Великог мајстора Дон Фернанда Пинта Переира де Сосе Фонтеса. Његова Екселенција Фонтес је трећи Велики мајстор у породици, која 60 година води светске темпларе. Принц је за легата, преко ког је пренео своја овлашћења, именовао ЊЕ Снежану Зечевић.

Велики Магистрални приорат витезова храма Јерусалимског у Србији води Велики приор Генерал Магистрални приор Дејан Јеремић, пословни човек из Београда. Као старешина реда Јеремић има овлашћења да самостално именује витезове, унапређује их у чин приора и командера. О.С.М.Т.Х. у Србији има око 200 витезова. Највише их је у Београду, Нишу, Ужицу, Вршцу и Ваљеву.

Међу њима су Зоран Јовичић, економиста, Снежана Шантић, професор, Милош Јањуз, новинар, Горан Бранковић, бизнисмен, Стеван Родић, угоститељ, Владан Јончић, професор, Слободан Дуњић, доктор, Слободан Зец, Михаило Топаловић, Томислав Церовац, Милица Теофиловић Јовичић, командери, Александар Цинцар Попоски, правник, Жарко Трипковић, привредник, Душан Вешовић, доктор, Бранислав Војиновић, предузетник, Љубиша Здравковић, професор.

– Да би мушкарац или жена постали витез темплар потребно је да су хришћани, добри и поштени људи, часни и правдољубиви, успешни у свом послу и бољи као личности од многих других особа – казује Дејан Јеремић, Велики приор, Генерал Магистрални приор Србије, како гласи његова титула.

Витезови темплари носе велики монашки плашт са темпларским крстом, који шије једна београдска кројачица, и регалије које се праве у ливници „Госи”. Њихов темпларски храм се налази у Старој синагоги у Земуну. Отворен је 2014. године.

– О.С.М.Т.Х. је једини чувар, наследник и легитимни и прави потомак витешког духа и традиције средњовековног Реда Храма, основаног 1118. у Јерусалиму. О.С.М.Т.Х. је традиционални хришћански, екуменски, витешки, космополитски, политички независни међународни ред који се руководи својим начелима – објашњава Дејан Јеремић, витез Великог крста.

Та начела поставио је Saint Bernard de Clairvoa, а историјску Повељу 1324. год. Jean Marc Larmenius.

О.С.М.Т.Х. у свету и у Србији је пре свега патриотска организација.

– Наш ред је посвећен очувању слободе, што је од суштинског значаја за слободу савести и вероисповести за све. Али главна мисија савремених темплара је добротворство. Ред остварује своју мисију кроз добротворне акције у земљи и у Светој Земљи. – Врлине вера, љубав и нада су водећа светла Врховног војног реда Јерусалимског храма, чији чланови желе да служе, као што су оригинални витезови служили. Мото Реда је из Псалма 115 1. стих „Не нама, Господе, не нама, него слава имену твоме.” – каже Јеремић, и објашњава да српски витезови темплари поштују и извршавају начела и обавезе, којих се придржавају отвореног срца и са снажним вољом да спроводе у корист и за добробит друштва. – А то су: заштита хришћанства, свете цркве и хришћанске цивилизације; одржавање хришћанског присуства у Светој Земљи и повећавање утицаја у целом свету; подршка и помоћ непривилегованим, сиромашним и болесним, као и подстицање хришћанског хуманизма и милосрђа и промоција моралних вредности и снажење духа нашег реда.

Српски витезови темплари су од оснивања 2012. године извели четири велике хуманитарне акције, од којих су најзначајније помоћ Влади Србије у време великих поплава и обнављање једног обданишта. Сарађују са темпларима из региона и света. Потписали су Букурештанску декларацију са темпларима из Бугарске, Русије и Румуније, како би повезали витезове православних земаља. Као хришћани били су први темплари, који су посетили Патријаршију СПЦ у Београду и затражили пријем код патријарха Иринеја.

– О.С.М.Т.Х. у Србији није у вези са братством слободних задара, такође није никакво тајно или окултно друштво – изричит је Велики приор Генерал Магистрални приор Дејан Јеремић.

Веза између темплара и масона не постоји, мада једни за друге имају велико уважавање и поштовање.

Српски темпларски ред има Велики Магистрални приорат, приорат, баливат и командерије „Архангел Михаило”, „Свети Ђорђе”, „Света Петка”, „Свети Симеон”, „Свети Андреј”, „Свети Сава”, „Свети Архангел Гаврило”, „Свети Никола” и „Свети Јован”. Ред слави Светог Јована (заштитника Реда) и тиме доказује своју приврженост Српској православној цркви.

Свој Годишњи сабор О.С.М.Т.Х. у Србији одржава 27. јуна, у предвечерје српског празника Видовдан и крајем децембра. Сабором председава Дејан Јеремић, најмлађи Велики приор у свету.

Јеремић је рођен 1973. године у Љубовији, у породици Радомира и Вере Јеремић. Као „вуковац” уписао је Правни факултет у Београду, али је дипломирао на Економском факултету и магистрирао пословно управљање на америчком Универзитету у Сан Бернандину 2009. године.

Био је активиста студенских организација, оснивач Академског информативног центра Србије. Носилац је Ратног одликовања током бомбаровања НАТО 1999. Организовао је прихватни центар у Лепосавићу.

Од 2001. године власник је фирме „Sequester”, а потом Агенције за запошљавање, Фондације О.С.М.Т.Х., компаније „Advertas Investment” у Прагу, фирме „Тарнет” и сарадник компаније „Union capital finance corp.” из Калифорније. Представник је руске фирме „Перспективе”. Као Велики магистрални приор Србије поседује велики темпларски плашт и приорски мач од челика, са дијамантима и крстом, који је прављен у Толеду. Носилац је Златне приорске звезде. И одликован је Темпларском црвеном звездом из САД. Као православац Дејан Јеремић са породицом слави Светог Стефана.

КО СУ ТЕМПЛАРИ

Темпларски ред је настао у време Крсташких ратова у Јерусалиму. После успешно завршеног Првог крсташког рата на подручју Палестине настале су крсташке државе. Први крсташки рат довео је до стварања четири нова хришћанска краљевства. Дуж источне обале Средоземља настале су крсташке државице: грофовија Едеса и Триполија, кнежевине Антиохија и Јерусалимско Краљевство. Ова нова краљевства основале су главне војсковође Крсташког рата које су њима и управљале. Прво се мислило да Јерусалимско краљевство треба ставити под директну власт папе, али је онда за краља изабран Готфрид Бујонски. Франачки племићи у том су тренутку управљали домаћим становништвом арапског порекла, које је било равномерно подељено на хришћане и муслимане. Али локални хришћани нису припадали Римској цркви као њихови

владари, него разним оријенталним култовима. С обзиром на то да је Анадолија великим делом остала у турским рукама, најсигурнији и најбржи начин да се из Европе стигне до „Свете земље” био је преко мора. Зато су нова хришћанска краљевства називана прекоморским земљама. Нове државе убрзо су се суочиле са многим проблемима. Највећи проблем, не само у почетку, него и касније за крсташке државе у Светој земљи био је недостатак војника, тј. проблем регрутовања (новачења) нових војника крсташа. Недостатак обучених војника и ритера који ће бранити Свету земљу и свети град – Јерусалим био је хроничан проблем крсташких кнежевина и Јерусалимске краљевине. Велики број војника крсташа који су на почетку крсташког похода уз велику жељу да се придруже „Светом походу” и да испуне завет учествовања у „ослобађању Светог Гроба” током година ратовања спласнуо им је ентузијазам и појавила се потреба да се врате у своје домовине. Многима и није била намера да се настане у Светој земљи. Стога су се, после заузимања Јерусалима, неколико година проведених у борби са Сараценима (уз то болесни, али солидно обогаћени пљачком) укрцали су се на бродове дуж обале и вратили у своје земље.

Тако је крсташка војска изненада остала без великог дела људства, које је било неопходно да би се одржала нова краљевства, настала после Крсташког рата.

Проблем је био у томе што је основу западних војски чинила тешка коњица коју су сачињавали искључиво племићи. Феудални систем се у средњовековној Европи развио управо из потребе да се очува ова ратничка каста. Краљ је племићу давао феуд, који је аутоматски преношен са оца на сина, а овај се за узврат обавезивао на службу краљу. У Византији је овај систем, назван пронијски систем вазалства, у раном феудализму постао основ читавог византијског феудалног система. У Палестини европски средњовековни систем није могао потпуно да се примени, што је изазвало проблеме у регрутацији нових ратника и замени ислужених војника новим, освеженим и истренираним војницима. Нови франачки владари у крсташким државама су одмах на почетку стварања ових својих феудалних држава увели западноевропски феудални систем регрутације на тек освојеним територијама. Међутим, на овим територијама ситуација је била много другачија него у западној Европи и европски феудални систем се није тако добро прилаго-

дио. Постојао је, пре свега, демографски проблем. У Светој земљи настанило се релативно мало племића из феудалне Европе. Чини се да у читавој историји Јерусалимског краљевства, мушких племића способних за борбу никада није било више од две хиљаде.

Владари у прекоморским земљама (на подручју крсташких државица) имали су пак потребу да рачунају на сталну војску, спремну у сваком тренутку да се супротстави нападу непријатеља. Управо је то био главни циљ стварања реда „Витезова Соломоновог храма”, познатих и под називом „Храмовници” или „Темплари”.

Тих година, прецизније 1118. године, „неки племенити витезови, пуни побожности, религиозни и богобојажљиви, ставивши се у руке Господа праоца да би служили Христу, изјаснили су се да желе непрекидно да живе у складу с правилима каноника, поштујући чедност и послушност и одбацујући сваку својину”. Идеја о оснивању реда који је истовремено војни и религиозни потекла је од витеза чије порекло није утврђено. Витез се звао Иг де Пајен. Године 1118. јерусалимски краљ је Игу и његовим следбеницима поклатио део сопственог дворца који је био изграђен на месту Соломоновог храма, где је данас џамија Ал Акса.

Отуда и назив Храмовници или Темплари (лат. темплум, храм). Ред се брзо ширио, а његова својина се увећавала, тако да је на крају поседовао огроман број имања, тврђава и палата раштрканих по читавој Светој земљи и деловима Европе.

Следећи кључни моменат за ред сиромашних витезова Христа и Соломоновог храма (то је пун назив за темпларе) био је концил у граду Троа 1128, где је Ред коначно озваничен. До тада су Темплари били само појединци који су одабрали да поштују монашка правила не одричући се истовремено своје улоге ратника. Од 1128. године постају прави правцати ред, са статутом и јасно дефинисаним правилима, заснованим на идеји спајања монашког завета са мачем. Иг де Пајен и његови следбеници одмах су после устновљавања кренули по Европи да потраже финансијска средства за нови Ред. Тражили су материјалне прилоге, било новчане, било у виду земљишних поседа. Поред материјалне помоћи следбници Реда су истовремено вршили регрутацију међу младим племићима спремним да им се придруже и крену у крсташки поход. Позив се једино односио не на личну корист (зараду), него за оно што

су сматрали вишим циљевима хришћанства. У току ратне службе они су остварили и једно и друго.

Папа Иноћентије II је 1139. године дао нова овлашћења Темпларима. Папском булом установио је да витезови Темплари могу слободно да се крећу по свим хришћанским земљама, да Ред и његова својина не подлежу никаквом опорезивању, да могу да траже намет (порез) у име Цркве, да нису потчињени нити световној, нити црквеној власти. Одговорни су били једино Папи.

Након освајања Јерусалима, у циљу заштите и опскрбе ходочасника и обезбеђења трговачких путева, дат је задатак Темпларима (Храмовницима) и Јовановцима (Хоспиталцима) да се о томе брину.

Територијална организација Темплара подсећала је на организацију монашког реда. У сваком краљевству или области где су били присутни, чланови Реда су слушали „Мајстора”, који је, са своје стране, био потчињен ауторитету „Великог Мајстора”. Он је имао седиште у истом граду у ком је основан Ред и за чију је одбрану створен – у Јерусалиму. „Велики мајстор” је титулу задржавао доживотно и био је потчињен једино папи.

Према Правилнику, брава, тј. чланови реда, делили су се у четири врсте. Први су били прави витезови који су чинили језгро војске Темплара. Правилник је предвиђао да носе бели огртач као симбол духовне чистоте и скромности, с обзиром на то да је бело платно било грубо и необрађено. На њему је био пришивен симбол реда – крст црвене боје која подсећа на Исусову крв. Као и витезови „световњаци”, тако су и сви витезови Темплари морали бити племићког порекла. Тако је прописивао Правилник. Међутим, проблем обнове и регрутације изнедрио је правило код крсташа да се под одређеним условима могла стећи племићка титула без обзира на порекло. Многи витезови служећи под Темпларским крстом постајали су витезови и временом почели да заузимају високе положаје у крсташким државама у Светој земљи.

Нижи сталез су чинили штитоноше и оружници (негде називани и новиси – регрути). Многи Новиси временом су постајали штитоноше, па чак уздизани и у витезове. На тај начин се Ред Темплара обнављао не доводећи у питање опстанак крсташке, односно војске појединих крсташких Редова (Темпларе и Јовановце).

Оружници (новиси) су такође као и витезови били део борбених јединица, али су располагали лакшом и лошијом опремом у